

DEBATT

Alle skal (i økende grad) med

ARBEIDSLIV

LIV SPJELD BY

Nestleder i Lederne

Statsminister Erna Solberg la i mars 2019 frem et krav om inkludering av vanskeligstilte i arbeidslivet. Det har skjedd noe, men vi er ikke i mål.

Mange i Norge lever i utenforskap, og 120.000 mennesker mellom 20 og 29 år står uten arbeid og utdanning. Når de vil bidra, kan vi ikke la dem stå på utsiden. I Norsk Ledelsesbarometer ser vi at ledere ønsker å satse på inkludering – det er bra.

Regjeringen lanserte «Inkluderingsdugnaden». Økt etterspørsel etter arbeidskraft åpnet for flere til å delta i arbeidslivet. I staten skulle 5 prosent av nyansatte være mennesker med nedsatt funksjon eller hull i CV-en.

Lederne har undersøkt medlemmenes erfaringer i forhold til inkludering. Vi vil i forhold til ledelse utvikle kunnskap om inkludering for å lykkes med dette i arbeidslivet.

Fire av ti ledere har tatt inn personer med redusert arbeidskapasitet, og mer enn 20 prosent av virksomhetene har i større grad inkluderingssmuligheter. Vi er ikke i mål, men på riktig vei.

Inkludering viser at mennesker med mindre forutsetninger har viktig kompetanse og arbeidskraft. Det er utfordrende når de opplever kvalifikasjonene som ikke vurdert fordi bakgrunnen blir dominerende. Lederne ønsker et tillitsbasert arbeidsliv, så dugnaden må forsterkes.

«Medvirkningsorienterte» arbeidsplasser og inkluderingsevne henger sammen. Ledere med tillit til ansatte skaper bedre integrering, og de fleste har positive erfaringer med inntak av personer med redusert arbeidsevne. Flere arbeidsgivere må i gang med inkluderingsdugnaden.

Å få flere med berører individene og gir positive ringvirkninger i samfunnet. Arbeidsmarkedspolitikken må være aktiv, og inkluderingen gjennomføres best med aktivt samspill mellom politikk, næringsliv, ledere og ansatte. Vi må kreve økt tilrettelegging og inkludering på arbeidsplassene.

Arbeidskraft, ressurser og vilje kan ikke bli stående passive utenfor arbeidslivet.

Delta i debatten, skriv til oss!

Kronikk: 6000 tegn inkl. mellomrom.

Hovedinnlegg: 4000 tegn.

Innlegg/replikker: 2000 tegn.

Kortinnlegg: 800–1500 tegn.

Sendes til:
debatt@dagsavisen.no

Legg ved portrettfoto.

Kjære Erna Solberg. Kjære Ine Eriksen Søreide. Kjære Monica Mæland.

Dere handler ikke!

Dere velger at barna på Moira ikke er verdt sine grunnleggende rettigheter, skriver Thale Åker Øyhovden til (f.v.) statsminister Erna Solberg og beredskapsminister Monica Mæland.

FLYKTNINGER

THALE ÅKER ØYHOVDEN

I en leir på ferieøya Lesvos beregnet til 3000, bor det nå rundt 20.000 mennesker. 20.000 mennesker med 20.000 historier. 20.000 mennesker med sine helt unike liv som lever i uvelgelige forhold.

20.000 mennesker vi ikke vil ha i Europa.

20.000 mennesker vi ikke vil se i Europa.

20.000 mennesker som skriker i smerte, men som vi ikke vil høre i Europa.

7500 barn i denne ene leiren – dobbelt så mange barn som antall tegn i denne teksten. Tyrkia har åpnet grensen mot Hellas, og situasjonen er spent. Antallet øker.

La oss ta en titt inn i Camp Moria, Erna!

En mor sitter våken og passer sitt syke barn med diaré. Hun husker godt den lille babyen som døde av diaré i leiren i oktober.

En familie med skabb får ikke behandling fordi de ikke har mulighet til å dusje, og ikke har rene klær å skifte til.

En far måtte slippe hånden til sin døde datter, så bølgen tok henne.

En ung mann med angstfall har kollapset og bæres bevisstløs i et teppe av venner til et frivillig tilbud.

En frivillig lege sender skamfull den samme unge mannen med alvorlig

angstfall og PTSD tilbake til teltet sitt fordi de ikke har kapasitet til å tilby mer hjelp.

I en egen del av leiren, Monica Mæland – i utrygge «safe zone» bor de mest sårbare og utsatte. De foreldreløse barna. Barna dere, i svaret til vårt opprop, nevner én gang. Og hvor dere skriver: «De utfordringene vi ser i Hellas kan ikke løses av Hellas alene eller ved overføring av et mindre antall barn til Norge». Og jeg lurar på: hvor mye er et barneliv verdt for vår regjering? Hvert av disse barnas liv burde være et mål i seg selv. De trenger hjelp NÅ. Mens dere jobber med å finne de langsiktige løsningene, ødelegges barndommen til de dere jobber for å hjelpe.

Historiene er sanne, og jeg velger å gi barna fiktive navn så dere enklere kan visualisere dem.

La oss ta en titt på noen av barna i Moria.

«Hani» på 3 år går barbeint i vinterkulda. Ser du henne Monica?

«Mohamad» på 8 år og «Jabril» på 10 år har prøvd å ta sitt eget liv.

«Maher» på 13 år har vondt i magen av sult og levd liv, allikevel smiler han og passer sine to yngre søsken etter beste evne.

«Nyfødt baby», 4 dager gammel, sover ute i et iskaldt sommertelt.

«Tamim» på 5 år dunker hodet i gulvet. Hva har han opplevd?

«Ruzgar» på 16 år vet ikke hvor mange ganger hun har blitt voldtatt

på veien hit. Endelig trygghet, tenkte hun. Men hun har vært her i et år og er fortsatt like redd.

«Carlito» på 4 år har mistet begge sine foreldre. Ser du ham, Ine Eriksen Søreide?

«Samuel» på 2 år biter seg i fingrene.

Nei, det er ikke en skrekkefilm, og det er ikke et mareritt. Det er menneskeliv. Det er menneskenød. Og det er menneskedød. På havets bunn i vårt ferieparadis finnes en massegrav. Og i en olivenlund i det samme ferieparadis finnes en skrekkeleir skapt av oss. Velkommen til Europa 2020. Det er i dag. Og dere vet det så inderlig godt!

Barn dør i leirer i Europa og dere lar det skje. Barnekonvensjonen som skal gjelde alle barn, gjelder ikke dem. Her finnes ingen vanlig skole, ingen rett til helsehjelp, ingen trygghet. Kan en av dere fortelle meg at barn uten foreldre i Europa ikke er vårt ansvar? Hvem sitt ansvar er det da? I dag er det barnets.

Der barn driver med selvskading og selvmordsforsøk velger dere å se bort. Dere velger at disse barna ikke er verdt sine grunnleggende rettigheter. Barna på havets bunn er det for sent å hjelpe. Men barna i Moria kan reddes! Det er ikke for sent å snu! Lukkede øyne, ører og armer kan åpnes! Der det er hjerterom er det husrom, sies det. Jeg har fortsatt et håp.

Det handler faktisk ikke om politisk syn. Det handler om menneskesyn.

Det er på tide
å velge det
eneste rette:
barnets beste.

